

[Svend Jørgensen.]

I disse Dage begynder det travle Arbejde i Sukkermarkerne med Jordens Beredning, og om kort Tid følger Saaningen. Og saa ved vi, at der hos adskillige Dyrkere melder sig en vis Ængstelse, som i adskillige Tilfælde har kunnet udvikle sig til det, man paa Lolland har kaldt et Nervepres, nemlig Ængstelsen for, at det ikke skal kunne lykkes at skaffe den nødvendige Arbejdskraft — og skaffe den i Tide.

Man maa jo erindre, at Roelugningsarbejdet — og det er især det, det drejer sig om i denne Forbindelse — næsten altid er meget forceret Arbejde, som skal udføres i Løbet af som Regel 14 Dage. Udvalget forstaar denne Ængstelse, og derfor har det ogsaa opfordret den højtærede Handelsminister til at give Tilsagn om, at han vil foranledige Myndighedernes Støtte til Bestræbelserne for at fremskaffe den nødvendige Arbejdskraft til Roearbejdet, f. Eks. ved Forhandling med Arbejdsministeren, eventuelt ogsaa med Forsvarsministeren. Vi tænker dermed paa en eventuel kortvarig Standsning af Arbejder med Tilskud fra det offentlige, f. Eks. Vejarbejder, og ogsaa paa Frigørelse af fornøden Arbejdskraft gennem kortvarig Orlov for Soldater, som er kendt med Roearbejde.

Skønt der inden for Udvalget har været fuld Enighed om Lovforslagets Principper, har det ærede Medlem Fru Ragnhild Andersen alligevel stillet en Række Ændringsforslag, som vi ikke kan tiltræde, og som vi anbefaler at stemme imod. Det gælder saaledes Kravet om, at Sukkersaften inddrages under den almindelige Rationering. Som det er fremhævet af de ærede foregaaende Ordførere, vil der jo derved blot ske det, at en stor Del af denne Produktion af sig selv ophører; det vil igen medføre, at en hel Række Erhvervsvirksomheder faar betydelige Vanskeligheder, og ogsaa, at en Del for os i denne Tid nyttig Eksport ganske bortfalder.

Jeg ser i øvrigt ikke nogen Ulykke i, at der et enkelt Sted er et lille Aandehul i den ellers saa skrappe Rationering. Endelig er der heller ikke noget at sige til, at de Dyrkere og Arbejdere, som har det haarde Slid med Roearbejdet, faar en Smule Sukkersaft uden om Rationeringen. Den er saamænd ikke synderlig eftertragtelsesværdig, og desuden staar det jo enhver — ogsaa det ærede Medlem Fru Ragnhild Andersen — frit for at købe Sukkersaften uden om Rationeringen.

Det ærede Medlem stiller i sine Ændringsforslag Krav om, at der omgaaende

træffes Foranstaltninger, som kan forbedre Arbejdsvilkaarene i Roemarkerne, og foreslaar i den Forbindelse, at der allerede i det kommende Finansaar, 1948—49, af Sukkerfonden anvendes indtil 1 Mill. Kr. plus et lige saa stort Beløb fra Arbejdsgiverne — hvis jeg altsaa har forstaaet det ærede Medlem ret — til Læskure, Nødtørftshuse, Vuggestuer, Børnehaver o. lign. for Roearbejderne og deres Børn.

Mit Parti og jeg har naturligvis ikke noget som helst imod en Arbejderbeskyttelseslovgivning, naar den er rimelig, men jeg vil alligevel advare imod, at man paa dette Omraade gaar over Gævind. For det første er der allerede, hvor der er Grund til det, gjort en hel Del paa dette Omraade. Det affærdiger det ærede Medlem nu flot med en Bemærkning om, at man har stillet et Par rustne Bilvrag til Disposition. Hvis det ærede Medlem havde gjort sig lidt mere Umage under sin Inspektionsrejse sidste Efteraar paa Lolland-Falster, havde det ærede Medlem set adskilligt mere end disse Bilvrag. Men det skal jeg ikke gaa nærmere ind paa, da Tiden er saa fremskreden.

Jeg har det Indtryk, at det ærede Medlem er af den Opfattelse, at de lollandske Roearbejdere er noget i Retning af en Pariakaste, som har Beskyttelse behov. Den Opfattelse bygger formentlig ogsaa paa den før nævnte Inspektionsrejse i Fjor Efteraar og maaske ogsaa — det har jeg en Anelse om — paa Læsning af den kommunistiske Forfatter Hilmar Wulffs sidste Bog om de lollandske Roearbejdere, „Vejen til Livet“. Den Opfattelse hos det ærede Medlem er ganske fejlagtig, de lollandske Landarbejdere er lige saa frie Folk som deres Kolleger andetsteds, som Arbejderne i Byerne, og jeg er sikker paa, at de vil være de første til at frabede sig den kommunistiske Omsorg i saa Henseende. Det er Folk, hvis Gennemsnitsindtægt ligger omkring ved 5 500 Kr. om Aaret, altsaa langt fra nogen Pariakaste.

I Udvalget oplyste jeg, at mange Landarbejders Indtægt for 1948—49 laa paa en Indkomst mellem 6 000 og 7 000 Kr. Jeg saa meget vel, at det ærede Medlem Fru Ragnhild Andersen ligesom andre ærede Medlemmer i Udvalget saa tvivlende ud, og de gav ogsaa Udtryk for Tvivl. Jeg har i den Anledning fra en af de typiske Sukkerroegne — fra min egen Kommune, hvor jeg er Kommunesekretær og derfor har Løjlighed til at følge Ligningsarbejdet, det er Kommunen Landet-Ryde — indhentet Oplysninger om 53 typiske Landarbejderfamiliers Aarsindkomst ved den nu afsluttede Skatteligning